

Ón és la felicitat?

Un relat de: [buscador](#)

Va ser curiós! Doncs aquella tarde jo baixava cap al Serralló, cap a la feina. Anava inmers en les meves cabòries pensant en assumptes que m'inquietaven prou (-He de dir que sempre hi ha assumptes que m'inquieten prou, vaja! que no crec que sigui gaire diferent de la resta de mortals, que tan sovint es pregunten sobre el sentit de la vida o el destí de l'univers), quan ja m'apropava al Pont de la Petxina (-El pont de la Petxina és el pont que separa el meu barri de la resta de món-) vaig veure que pujava un home, desendreçat i malvestit que brandava de costat a costat agitant els braços en senyal inequívoca d'un profús estat etílic.

Per l'altra banda del carrer hi pujava una xica jove, d'uns 32 anys, morena amb els cabells curs i arrissats que semblava una d'aquestes mames que van a buscar el nano a l'escola. La noia va aixecar la vista i semblava fer Adèu amb la mà força efusivament (segurament saludava algú que jo no podia veure). En aquell precís instant em va donar la sensació que l'home i la dona es coneixien però de sobte ell em mira i em diu:

-No sé que li passa a aquesta ciutat amb mi doncs tothom em saluda!!

Vaig esclafir a riure doncs en aquell moment crec que vaig descobrir un dels sentits vitals: la felicitat està en els ulls del que la vol veure.